

Den sjællandske Bondestands Sparekasse igennem mange Aar. Jeg ved godt, hvor uhyre vanskeligt det vil være at finde de fattigste. Jeg skal nævne Dem et Par Repræsentanter for dem, jeg synes, der er de fattigste. Det er Repræsentanter for enkelte Klasser, og jeg beder Dem ikke opfatte disse Eksempler blot som Eksempler paa Enkeltpersoner. Den ene, jeg skal nævne, er en Mand paa omtrent 60 Aar, han har 4,000 Kr. indestaaende. Det er altsaa en af de store Sparere. De Penge har han faaet af sin Moder, men hun er nogle og firs og ligger i Sengen. Han kan ikke bestille noget, men han er gaaet ind paa for disse Penge, som han har faaet af sin Moder, at sørge for hende, saa længe hun lever. Jeg vil spørge de Herrer, om De mene, at den Mand er rig. Han lever paa sin Kapital. Jeg spørger Dem, men jeg tror, De ville sige Nej. Jeg skal nævne den anden. Han er Arbejdsmand. Han har lagt nogle Penge op, 1,000 Kr., og har sat dem ind i Sparekassen. Nu er han saa gammel, at han ikke kan bestille noget, og hans Kone er lige død. Jeg spørger dem: Er han nu rig? Jeg mener Nej. Han er en Mand, vi vel nok skulle holde vor Haand over.

Disse to Klasser ville vi ofte træffe i Bondestands Sparekasse. Hvis jeg særlig skulde kunne holde min Haand over nogen, skulde det være over disse to Klasser, thi det er dog sandt, at naar Modet og Lysten betages den gamle, er alt tabt. Hvis derimod den unge, som har sparet 500 Kr. og skal have sig en Husmandslod for disse, mister nogle af disse Penge, saa er det slemt, rigtig slemt, men han har dog Evnen til at bøje sig efter Forholdene og Villien til at arbejde og Visheden for at kunne arbejde sig frem igen. Det er derfor ikke nær saa slemt for ham som for den gamle. Jeg beder Dem tænke paa disse. Jeg tror, at det ikke er muligt at give dem en Fortrinsret, men jeg tror, at det er muligt at sætte dem Side om Side med alle de andre Indskydere.

For Resten synes jeg, der fra anden Side er talt saa meget om denne Sag — ogsaa af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, som jeg nok kunde have Lyst til at ofre et Par Ord paa — at jeg skal undgaa at omtale det ærede Medlem her i Aften. (*Birck: Gør det bare!*) Aa, det var dog rart at blive færdig.

Dinesen: Det var rigtigt, hvad det ærede Medlem nu udtalte, at vi ikke i dette Øjeblik skulle spille Tiden med at

tale om Skyld eller ikke Skyld overfor den Sag, som foreligger, ved at lægge Skylden over paa hverandre for de Fejl, som Alberti har begaaet. Det var ganske urigtigt, naar det ærede Medlem fra Præstø (*R. Nielsen*) begyndte at tale om, at Skylden laa hos Højre for Albertis Kalamiteter. Det tror jeg ikke, vi skulle komme ind paa. Jeg agter i alt Fald ikke at gøre det. Jeg ønsker kun at slaa fast, hvad der er min Opfattelse af denne Sag, og det vil jeg gøre ud fra det nøje Kendskab, jeg har til den sjællandske Bondestand.

Der er allerede anført af forskellige, med hvilken Beherskelse den sjællandske Bondestand trods det store Omfang, hvori saa mange Mennesker ere ramte, har taget denne Sag. Det kan ikke andet end aftvinge alle, der se alvorligt paa Sagen, Respekt. Jeg nærer denne Respekt og mener, at naar jeg sammenligner den Stilling, som er indtagen af den sjællandske Bondestand i denne Sag, med hvad der foregik i Fjor under Bankkrisen i denne By, tilkommer Prisen for at kunne bære disse Tab med Anstand utvivlsomt de sjællandske Bønder. Det, synes jeg, maa opfordre os til at gøre, hvad vi kunne, for at komme dem i Møde. Det er ogsaa min Stilling til Sagen, og jeg vil derfor lige overfor den ret hvasse Kritik af det forelagte Lovforslag, der er fremsat af de ærede Medlemmer for Københavns 4de (*Birck*) og Københavns Amts 1ste Valgkreds (*Ellinger*), om end de have udtalt en relativ Velvillie overfor Sagen, udtale, at det Standpunkt, som disse Medlemmer have givet Udtryk, neppe vil føre til Spørgsmaalets Løsning paa en saadan Maade, at det kan antages, at Løsningen blev blot nogenlunde tilfredsstillende. Jeg er mest tilbøjelig til at mene, at vi, saa vidt vi paa nogen Maade kunne, bør støtte den ærede Minister i det Standpunkt, han har taget til Sagen. Der kan vel i Henseende til Enkeltheder være Grund til at foretage Forandringer i det af ham forelagte Lovforslag, men i det store og hele mener jeg, at vi bør følge ham ogsaa af Hensyn til, at nu er Sagen en Gang forberedt paa en saadan Maade og derved kommen ind i et bestemt Spor.

Jeg ser ikke rettere, end at det haster med at faa Sagen bragt til Afgørelse. Vi ere langt henne i Rigsdagssamlingen, nær henne til det Tidsrum, da Moratoriefriksen udløber, og vel kunde vi forlænge denne Moratorielov for kortere eller længere Tid, men det vilde kun forøge de